

— Хубаво си е то, моето палто — продължи той съ нѣкаква особена радостъ въ гласа си. — Азъ като го позакърпя пакъ, ще прекарамъ съ него и тази зима. Пъкъ, ако ми е писано, съ него мога да се представя и предъ Бога. То тамъ, на онзи свѣтъ, туй палто може да ми помогне. Може тамъ да ми дадатъ ново палто, златно, тъй да се каже, скъпоценно...

Серафимъ говорѣше на Еня, но не го погледна. Той пустна палтото на колѣната си, позагледа се предъ себе си и се усмихна.

Асенъ Босевъ

АЗЪ ОБИЧАМЪ...

Азъ обичамъ оня залѣзъ,
който вечеръ розовѣй
и полеха лѣтосъ гали
на житата ни узрѣли
руменитѣ класове.

И проточената пѣсенъ
на овчарския кавалъ
и овчарѣтъ, що унесенъ
свири чакъ до късна есенъ
и изплаква своята жаль...

И ливадката, въ която
виемъ весело хорце,
оня шепотъ на гората —
цѣла въ есенна позлата
азъ обичамъ отъ сърдце!

И стадата, що се връщатъ
вечеръ въ село — съ меденъ звѣнъ;
башината стара кжща,
що лозата я прегръща
като дъщеря отвѣнъ...

И конетѣ, дето тичатъ
волно въ равнитѣ поля
и крайселската рѣкичка —
всичко, всичко азъ обичамъ,
любя родната земя!